
Nákaza

V ohrožení jsou miliardy životů

Daniel Kalla

Už je tu zas. Pozoruje každé šustnutí. *Copak ten starej parchant nemá na práci nic lepšího?* ušklíbala se v duchu Vittoria Fornerová, když balila technický výkres, který si strčila do podpaží. Ten zakrslý mnich se ometal kolem staveniště denně hned od chvíle, kdy dorazila první četa strhnout starý klášter. Jako obvykle je navlečený v černém benediktýnském hábitu s kapucí shozenou na ramena, takže je vidět holá lebka s řídkým věnečkem bílých vlasů. Každé ráno kolem deváté se přišourá se zrezivělou skládací židličkou v jedné ruce a s černou látkovou kabelou na rameni. Tu a tam si usrkne z termosky nebo se na chvilku začte do ohmatané kožené modlitební knihy. Ale obvykle – jako třeba teď – jenom sedí poblíž vykopávek a sleduje okolní ruch jako holub na římse.

Většinou je ten mnich nenápadný a patří k okolní scenerii stejně jako obří žluté bagry, hromady trámů, sutin a kamení. Dnes však Vittoria neměla na nezvaného diváka náladu.

„*Se n'è andata!*“ houkne na mnicha a schoulí se do tenké větrovky, protože ji rozrazil další prudký záchvat zimnice. „Ta vaše zřícenina je definitivně pryč, staříku, je po ní! A pohřeb je u konce!“

Popravdě, Vittoria v duchu stále vidí starodávný klášter vybudovaný z cihel a kamení; tu prostou románskou stavbu, zpoila zřícenou na jižní straně křížové chodby, kde se už před lety propadla střecha nad arkádami. Ano, klášter byl pobořený a zchátralý, ale jeho omšelá krása Vittorii přesto hluboce oslovila. Ačkoli byla zarytou ateistkou, z dětství v ní stejně přetrvá-

valo dost vzpomínek na zástupy přízračně tichých jeptišek v černém, aby jí z účasti na likvidaci prastarého domu Božího nebylo úplně lehké na duši.

Starý mnich na ten výpad zareaguje jen přátelským mávnutím, takže Vittoria dojde k závěru, že bude nejenom cvok, ale navíc hluchý. Přesto se neobměkčí, protože dnes se jí k vyhlídce na hromadu práce přidala ještě bodavá bolest hlavy, jež se rychle zhoršuje.

Právě promarnila dlouhých patnáct minut v mrňavém přetopeném přívěsu, který jí tady nahrazuje kancelář, uklidňováním jednoho z dělníků, uhrovi-tého poskoka jménem Emilio.

„Tak poslouchej přece, Emilio!“ utála ho nakonec uprostřed věty, protože jeho panikaření odmítla dál poslouchat. „Ten toulavý mnich prostě jen zuří, že ztratí střechu nad hlavou! Víc v tom nehledej!“

„Ale, Vittorie,“ brblal Emilio, „bratr Silvio... on tvrdí, že je to víc než jenom klášter!“

„A co jiného by to mělo být?“

„Bratr Silvio říkal, že klášter... stojí na posvátný půdě!“

„Pro mnicha možná, ale pro nás je to obyčejná stavební parcela. Od ostatních se nijak neliší.“

V duchu ovšem Vittoria uznávala, že nález krypty pod klášterem znamená velké překvapení. Nikdo z bagristů nepočítal s tak rozsáhlým sklepením se sítí početných chodeb.

A ta spousta miniaturních kostí! Při pohledu na ně si Vittoria ze všeho nejdřív vzpomněla na svoje dvě děti. Teď však na diskusi o středověké architektuře vážně neměla náladu.

„A co Yas?“ naléhal Emilio.

„Co je s ním?“ vybuchla Vittoria útočněji, než zamýšlela.

„Předevčírem mu nebylo dobře a včera se v práci vůbec neukázal. Od té doby jsem ho neviděl.“

„A co má být? Nejspíš vyspává kocovinu.“

„Yas nepije. A neodpovídá na textovky ani na telefonáty. Bratr Silvio říká –“

„Emilio, pro boha živého, už ani slovo! Chceš si snad hledat práci v docích jako uklízeč rybářských lodí? Ostatně, Yas co nevidět nedopadne o moc líp!“

Vittoria si teď tiskne palce do spánků, jak se snaží vytlačit z hlavy bolest spolu se vzpomínkou na rozhovor s vyděšeným chlapcem.

Proč se jen Emilio musel zmínit o Yasovi?

Nohy se jí podlamují, navíc se chvěje v dalším záchvatu zimnice. Rozjásaná televizní moderátorka ráno slíbila Janovu rekordní teploty. Přes vrcholky hor už nad město vykukuje zářivé dubnové slunce, ale Vittoria na staveništi necítí ani náznak jeho narůstajícího žáru.

Maria ji varovala, že je příliš nemocná, než aby dnes vyrazila do práce. To už však k Marii patřilo, držela dvojčata v posteli hned při prvním posmrknutí. Vittoria se neubránila úsměvu. Život pro dvojici lesbických žen nebyl v tak staromódně založeném městě žádný med, ale stejně Maria patřila k tomu nejlepšímu, co jí v životě potkalo. A navíc dnes ráno měla Maria pravdu, jako obvykle. Tak zle se Vittoria ještě nikdy necítla. S chrčením sotva lapá po dechu. Každý krok pro ni znamená hotové peklo a hlavu má v jednom ohni. Nejvíc jí však děsí změny v podpaží. Namodralé uzliny nabobtnaly do velikosti vrabčího vejce a teď bolí jako uražený zub. I z lehýnkého tření kůže o látku kombinézy jdou na Vittorii mráčky.

Jenže Vittoria za celých dvacet let nevynechala jediný den v práci, a rozhodně si nehodlá vzít volno právě teď, když oproti plánu nabírají zpoždění a šéf si začíná dělat vrásky s financemi. Jejím prvním dnešním úkolem je jednou provždy se zbavit okounějíčího mnicha dřív, než vyděsí a odradí dělníky a ještě víc přispěje ke skluzu, který v pracích nabrali doposud.

Ostrahu na něho měla správně poštvat už před týdně, ale teď se s ním vypořádá osobně. Energicky se napřímí v ramenu a rázně pochoduje k bratru Silviovi. Zastaví se tak blízko před ním, až jí ovane vůně kávy z jeho termosky. Snaží se popadnout dech. Od hlavy až k patě jí útroby žhnou stravujícím žářem a kolena se jí klepou tak silně, že by se nedivila, kdyby začaly cvakat o sebe navzájem.

Starý mnich zašroubuje uzávěr termosky a s čtverácky přimhouřenýma očima se na židličce předkloní. „Děje se něco, milá moje?“ usměje se. „Mohu snad nějak pomoci?“

„Ano! Mohl byste táhnout ke všem čertům a nezaclánět na mém –“ Záchvat kašle jí utne v půli slova.

Vittoria cítí, jak jí průdušnici ucpává zátka hlenu, a zoufale se popadne za ústa. Několik okamžiků se vůbec nedokáže nadechnout, a když dusivé chrchlání konečně poleví, v hrsti se jí rozlije horký sliz. Zpanikaří ještě dřív, než pohlédne na otevřenou dlaň s chuchvalcem sražené krve.

* * *

Chudák ženská vypadá jak oživlá smrtka, pomyslí si Sonia Polettiová, když rukou v latexové rukavici pátrá na předloktí po žíle. Kůže je nepřirozeně chladná a dech namáhavý a přerývaný navzdory masce, jež pacientce vhání do úst i nohou koncentrovaný kyslík. Zkušenost Sonii napovídá, že žena co nevidět skončí na dýchacím přístroji na JIP, ovšem tohle jí říct nemůže.

Na vozíku u pacientčina lehátka má Sonia připravené zkumavky s různobarevnými uzávěry, které se postupně naplní krví. Každá z nich poputuje na jinou analýzu, hmotnostním spektrometrem s vysokým rozlišením počínaje a mikroskopem patologa konče.

Žena zvedne hlavu z polštáře, ale už po pár vteřinách ji vyčerpaně nechá klesnout nazpátek.

„Vy jste lékařka?“ zeptá se sípavým přidušeným hlasem.

„Ne, laborantka. Potřebuji odebrat vzorky krve.“

„Ještě víc krve? Zůstane mi aspoň trochu?“

„Jistě,“ usměje se Sonia za chirurgickou rouškou. „Víc než dost.“

Pacientka se rozezmítá tak prudkým kašlem, až zkumavky vedle lehátka zacinkají. „Ještě pořád se neví, co mi je?“

Ošetřovatelky se na chodbě zmínily o podezření na tuberkulózu, ale Sonia si to nechá pro sebe. Soustředí se na práci, protože právě dnes se potřebuje dostat domů včas. Položí ženě ruku na loket. „U nás máme ty nejlepší doktory. Pokud vaši diagnózu už neznají, zjistí to cobydup.“ Odmlčí se. „Jmenujete se Vittoria Fornerová?“

Pacientka přikývne.

Sonia přiklekně k lůžku a spíš ze zvyku pootočí ženin nemocniční náramek, aby si tak její totožnost potvrdila. Pak Vittorii stáhne škrtidlem nadloktí, až se jí zvýrazní žíly. Tenkou jehlou jemně vklouzne pod kůži a napíchne žílu. Sonia k druhému konci jehly připojí první ze sady zkumavek.

„Máte děti?“ zachraptí Vittoria.

„Jedno.“ Sonia potlačí úsměv. „Floriannu – Flori – je jí právě pět.“

„Já mám dvě. Osmiletá dvojčata. Kluka a holčičku.“

„To vám závidím. Páreček,“ usměje se Sonia, i když ví, že ona se dalšího dítěte nedočká. Floriin otec se vypařil hned na začátku těhotenství. Sonii je teprve jednatřicet, a jak říká matka, má dost času porodit ještě celou řádku dětí. Jenže to se nestane. Flori jí přináší dost radosti i jako jedináček.

Vittoria se schoulí v dalším návalu vlhkého kašle. „Moc bych je tu teď chtěla mít!“

„Však se dočkáte,“ broukne Sonia, myšlenkami už u Floriina tanečního vystoupení, které se koná právě dnes večer. Musí domů dorazit natolik včas, aby stihla k dcerčině baletní sukýnce přišít komický ocásek.

Další chrčivý kašel. Ten zvuk je nechutný, jako když se pokašlávající starý nákladák snaží probudit se k životu. Sonia si všimne, že si Vittoria otírá oči. Krvavé sputum jí zpod kyslíkové masky vystříkne až na čelo.

Z krabice na pojízdném vozíku Sonia popadne papírový kapesník a hlen otre. Vittoria poděkuje mdlým úsměvem, ale přitom na Soniu upírá oči plné strachu.

Náhle se Vittoria zkroutí v křeči dalšího dusivého záchvatu. Sonia cítí, že obnaženou část obličeje nad maskou jí zkrápí mokrá prška, a honem ucukne hlavou.

Ksakru! V panice klopýtne dozadu, chňapne ubrousek nasáklý lihem, jímž se obvykle čistí nástroje a vybavení, a ze všech sil si s ním drhne obličej.

Vittoriin kašel neustává. Lehátko se s každým lapnutím po dechu viditelně roztřeše.

Sonia se v duchu trochu uchlácholí vědomím, že její nedávný kožní test byl pozitivní na tuberkulózu, čili že už jí byla vystavena a znovu ji chytnout nemůže. Velmi dobře ví, že incident by měla nahlásit svému nadřízenému i zdravotní pojišťovně, ale na to prostě není čas. Slíbila matce videozáznam z Floriina baletního sóla, a k tomu potřebuje dobít kameru. Nakonec si jen dalším ubrouskem očistí celý obličej, chytí vozík se zkumavkami a vybavením a odpěchá z pokoje.